

DIEVA ĪPAŠIE ĻAUDIS (MIHA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mih. 1:1-9, 2. Kor. 11:23-27, Mih. 2:1-11, 5:2, 6:1-8, 7:18-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mih. 6:8)

GALVENĀ DOMA:

Pat visļaunākās atkrišanas vidū Kungs bija labprātīgs piedot Savai tautai un dziedināt to.

Praviētis Miha kalpoja vienā no tumšākajiem periodiem Israēla vēsturē. Valsts jau sen bija sadalīta divās daļās. Visbeidzot Asīrija pielika punktu ziemeļu valstij, un Miha redzēja dienvidu valstī Jūdā ielavāties ļaunumu un vardarbību. Viņš sludināja pret negodīguma, netaisnības, korupcijas un neuzticības nāvējošajiem grēkiem. Miha bija pirmais Bībeles praviētis, kas pareģoja Jeruzalemes iznīcināšanu (Mih. 3:12).

Tomēr dievišķi iedvesmotais praviētis šajā tumšajā laikā redzēja gaismu. Ar Dieva skata palīdzību viņš raudzījās tālāk par gaidāmo sodu. Miha izteica iedrošinošus vārdus un teica, ka Kungs ir svaidījis Ķēniņu, kas nāks no Betlēmes. Mesija būs tas ķēniņš, kas glābs Israēlu un nesīs mieru visām tautām, mācot tām „pārkalt zobenus lemešos” (Mih. 4:3). Dieva rājienam vajadzēja būt atjaunošanas un bezgalīgu svētību kanālam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. maijā.

PRAVIEŠA SIRDS MOKAS

Mihas 1:1-9 pravietis aicina visu zemi liecināt par Dieva tiesu pret grēcīgajiem cilvēkiem. Jeruzaleme un Samarijas galvaspilsēta ir īpaši nosauktas, jo to vadītāji nebija paraugs tam, ko nozīmē sekot Dievam ar nedalītu sirdi. Šim divām pilsētām vajadzēja būt pirmajām, kas cieš iznīcību.

Doma par iznīcinošu tiesu radija reālu spriedzi Mihas dzīvē. Tā kā viņa pravietiskais aicinājums savienoja viņu ar Dieva nolūku, viņam nebija citas izvēles, kā vien pasludināt to, kas notiks tuvākajā nākotnē. Bet pravietis arī milēja tautu, pie kuras viņš piederēja, un doma par tās gūstniecību lika viņam personīgi izplūst žēlabās. Bieži vien sliktām ziņām bija vispostošākā ietekme uz pravieša prātu un miesu.

Ko šie panti māca par pravieša smago nastu? 4. Moz. 11:10-15, 1. Kĕn. 19:14, Jer. 8:21-9:2, Ec. 24:15-18, 2. Kor. 11:23-27. _____

_____

_____

_____

Dieva pravieši lielā mērā bija iesaistīti vēstīs, ko viņi sludināja. Viņi nepriecājās, runājot par šausmu lietām, kam bija jānotiek. Viņi bieži izmantoja sēru dziesmas, lai izteiktu savu reakciju uz gaidāmo katastrofu. Viņu sāpes bija reālas. Klausītājiem vēsts sastāvēja gan no pravietiskiem vārdiem, gan arī no ārējām zīmēm, kas bieži pauda dziļas sāpes no dvēseles iekšienes. Mihas reakcija uz dievišķo tiesu atgādina Jesaju, kas trīs gadus staigāja puskails un basām kājām – tas vizuāli ainoja apkaunojumu, ko nes gūsts. Tie, kam ir pieejami materiāli, var izlasīt arī par lielajām ciešanām, ko E. Vaita pārcieta savas kalpošanas laikā. Tas palīdzēs mums labāk saprast, kas bija jāpārdzīvo šiem Dieva kalpiem.

Izlasī 1. Pēt. 4:14-16 un tad pārdomā savu dzīvi un kādi pārbaudījumi tev ir jāpiedzīvo. Cik daudz ciešanu tu esi piedzīvojis tāpēc, ka esi bijis uzticīgs Dievam? Cik daudz tāpēc, ka esi bijis neuzticīgs? _____

_____

_____

_____

_____

TIE, KAS IZGUDRO NEKRIETNĪBAS

Izlasi Mihas 2:1-11 un 3. nodaļu! Kas tie bija par grēkiem, kuru dēļ šiem ļaudīm draudēja tiesa? _____

_____

_____

„Līdz ar Ahasa nākšanu tronī Jesajam un viņa līdzgaitniekiem nācās vaigu vaigā saskarties ar daudz briesmīgākiem apstākļiem, kādi jebkad bija pastāvējuši Jūdas valstī. Daudzi, kas formāli bija pretojušies elku kalpošanas pavedinošajam iespaidam, tagad tam pakļāvās un sāka piedalīties pagānu dievu pielūgšanā. Israēla lielkungi izrādījās neuzticīgi savam pienākumam, radās viltus pravieši, kas tautu ievada maldos, un bija priesteri, kas mācīja par maksu. Tomēr atkrišanas vadoņi vēl saglabāja dievišķās dievkalpošanas formas un prasīja, lai tos uzskata par Dieva ļaudīm.

Šajā grūtajā laika periodā liecināja pravietis Miha, kas paziņoja, ka grēcinieki Ciānā, teikdami, ka “paļaujas uz Kungu”, un nekaunīgi lielidami “vai Kungs nav mūsu vidū”, turpina celt “Ciānu ar asinsizliešanu un Jeruzālemi ar netaisnību”. (Mihas 3:10,11).” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 322. lpp.)

Viena no pastāvīgām problēmām, ar ko saskārās ebreju tauta, bija krāpšana, ka viņu kā Dieva ļaužu īpašais statuss – zināšanas par patieso Dievu pretstatā pagānu elkdievības muļķīgumam (skat. Ps. 115:4-9) – padarīja viņus kaut kādā veidā imūnus pret Dieva sodu. Tomēr šausmīgā patiesība bija tāda, ka tieši tāpēc, ka viņiem bija īpašs statuss Dieva priekšā, viņi ir daudz vainīgāki par saviem grēkiem. Atkal un atkal, piemēram, 5. Mozus grāmatā, Kungs viņus brīdināja, ka visas svētības, apsardzība un labklājība, kas varētu būt viņu daļa, ir ar nosacījumu, ka viņi paklausīs Viņa likumiem, tā kā redzams šajā brīdinājumā: „Bet sargies un sargi savu dvēseli, ka tu neaizmirstu to, ko tavas acis ir redzējušas, un ka tas neizzūd tev no sirds visās tavās mūža dienās. Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem bērnu bērniem.” (5. Moz. 4:9)

Lai arī cik ļoti mēs censtos sevi apmullķot, kā mēs, septītās dienas adventisti, kam ir dota tik liela gaisma, varam būt briesmās pieļaut to pašu kļūdu? _____

_____

_____

JAUNS VALDNIKES NO BETLĒMES

Mihas grāmatā noskaņojums bieži radikāli mainās no nomāktības uz grandiozu cerību. Šī cerība ir redzama vienā no vispopulārākajiem mesianiskajiem pravietojumiem.

Izlasi Mihas 5:2. Par ko šeit ir runa, un ko šis pants mums māca par Viņu? Skat. arī Jāņa 1:1-3, 8:58; Kol. 1:16, 17. _____

_____

_____

_____

_____

No mazās Jūdu pilsētiņas nāks Kāds no mūžības, lai būtu valdnieks Israēlā. Mihas 5:2 ir viens no dārgākajiem Bībeles pantiem, kas uzrakstīts, lai stiprinātu ļaužu cerību, kas dedzīgi gaida ideālo Valdnieku, ko solīja pravieši. Viņa valdīšana ievadīs spēka, taisnības un miera laikus (Mihas 5:4-6).

Betlēme, saukta arī par Efratu (skat. 1. Moz. 35:19), bija Dāvida dzimtā pilsēta. Šīs pilsētas pieminēšana uzsvēr gan Dāvida, gan viņa pēcteča pazemīgo izcelsmi – Viņam vajadzēja būt patiesajam šo ļaužu Ganam (Mih. 5:4). Pazemīgajā Betlēmes pilsētiņā pravietis Samuēls svaidīja Isaja jaunāko dēlu Dāvidu, kam bija jābūt par Israēla ķēniņu (1. Sam. 16:1-13, 17:12). Kad gudrie vīri nāca, meklēdami jaundzimušo „jūdu ķēniņu”, Hērods jautāja Bībeles ekspertiem, kur viņu meklēt (Mat. 2:4-6). Viņi norādīja ķēniņam uz šo pantu, kas paredzēja, ka Mesija nāks no mazās Betlēmes.

Lai arī cik neaptverami tas ir mūsu aprobežotajam un kritušajam prātam, piedzimušais bērniņš bija mūžīgais Dievs, debesu un zemes Radītājs. „Kopš mūžības dienām Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu.” (E. Vaita „Laiķmetu ilgas”, 19. lpp.) Lai arī cik neticama ir šī doma, tā ir viena no visfundamentālākajām patiesībām kristietībā: Dievs Radītājs kļuva par cilvēku un savā cilvēcībā nodeva Sevi kā upuri par mūsu grēkiem. Ja tu veltīsi laiku, lai pārdomātu, ko tas mums māca par mūsu dzīves vērtību un ko mēs kā personības nozīmējam Dievam, tad iegūsi dzīvi pārveidojošu pieredzi. Kad tik daudz cilvēku cīnās, lai atrastu mērķi un nozīmi savai eksistencei, mūsu pamats ir krusts, kas ne tikai noenkuro mūs jautājumā, kāda nozīme ir mūsu dzīvei, bet arī dod cerību, kas ir daudz lielāka nekā šī pasaule mums jebkad varētu piedāvāt.

KAS IR LABS

Mihas 6. nodaļas sākumā Dievs sarunājas ar Saviem ļaudīm, uzskaitot visas lietas, kas ir darītas viņu labā. Atbildot pielūdžs dodas uz templi un jautā, ko viņš varētu darīt, lai iepriecinātu Dievu. No kā sastāv pieņemams upuris? Gadu veci teļi, aunu pulki, eļļas upes vai varbūt pat pielūdžēja pirmdzimtais bērns? Pantā uzskaitītie upuri arvien palielinās izmēru un vērtības ziņā.

Izlasi Mihas 6:1-8! Kāda svarīga mācība šeit ir atklāta? Kāpēc tas mums, septītās dienas adventistiem, ir īpaši svarīgi? Ko tas mums stāsta par to, ka patiesība ir kaut kas vairāk nekā tikai pareiza doktrīna un detalizēta praviotjumu izpratne? Skat.

Mat. 23:23.

Pravietis paziņo, ka Dievs jau ir atklājis, ko Viņš grib. No Mozus mācībām ļaudis zināja, ko Dievs žēlastībā bija viņiem darījis (5. Moz. 10:12, 13). Mihas atbilde nebija jauna atklāsme, kas norādīja, ka Dieva prasības ir mainījušās. Upuri un priesteru kalpošana nebija Dievam pirmajā vietā. Dieva augstākā vēlēšanās ir, lai Viņam būtu cilvēki, kas izturas taisnīgi pret saviem tuvākajiem, ir pastāvīgi nodevušies Kungam un mīl Viņu. Vislielākais upuris, ko cilvēks var dot Dievam, ir paklausība.

Mih. 6:8 ir viskodolīgākais Dieva gribas apraksts. Tas apkopo visas praviešu mācības par patiesu reliģiju: dzīve, kurā atklājas taisnība, žēlastība un cieša staigāšana ar Dievu. Taisnība ir kaut kas tāds, ko ļaudis dara, Svētā Gara pamudināti. Tam ir kāds sakars ar godīgumu un vienlīdzību pret visiem, īpaši pret vājajiem un bezspēcīgajiem, ko citi ekspluatē. Laipnība nozīmē brīvi un labprātīgi parādīt mīlestību, lojalitāti un uzticību citiem. Staigāt ar Dievu nozīmē likt Dievu pirmajā vietā un dzīvot saskaņā ar Viņa gribu.

Kāpēc ir vieglāk ievērot stingri sabatu, nekā darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt Dieva priekšā?

JŪRAS DZIĻUMOS

Mihas grāmata sākas ar tiesas aprakstu, bet beidzas ar cerības vārdiem. Ir cilvēki, kas cenšas attaisnot vai noliegt Dieva tiesas realitāti. To darīt nozīmē krist slazdā, ko Mihas laikabiedri arī darīja, – tie, kas ticēja, ka Dievs nekad neliks sodam nākt pār izredzēto tautu.

Dieva taisnība ir Viņa mīlestības un rūpju otra puse. Labā vēsts, ko atklāja Miha, ir, ka sods nekad nav Dieva pēdējais vārds. Dieva rīcība Rakstos vienmēr pāriet no sodīšanas uz piedošanu, no tiesas uz žēlastību un no ciešanām uz cerību.

Izlasi Mih. 7:18-20. Kā šajos pantos ir atklāts evaņģēlijs? Kādu cerību mēs šeit varam saskatīt visiem cilvēkiem? Kāpēc mums tas ir tik ļoti vajadzīgs? _____

Mihas noslēdzošie panti izsaka slavu, kas pilna cerības. Jautājums: „Kur ir tāds Dievs...?” saskan ar Mihas vārdu, kas nozīmē „Kurš ir līdzīgs Kungam?” Tas kalpo kā atgādinājums tam, ka Dievs ir unikāls, un apstiprina patiesību, ka neviens nav Viņam līdzīgs. Kā gan varētu būt? Galu galā, Viņš vienīgais ir Radītājs. Viss pārējais ir radīts. Pat vēl svarīgāk, mūsu Radītājs ir žēlastības un piedošanas Dievs, – Dievs, kas izdarīja visekstrēmāko un neiedomājamāko, kas vien bija iespējams, lai glābtu mūs no iznīcības, kas mums taisnīgi pienākas. Viņš to darīja ebreju tautas labā, un Viņš to darīja arī mūsu labā.

Iespējams, ka mēs esam smagu apstākļu un sāpīgas pieredzes apņemti, kas liek mums domāt, kāpēc Dievs tam visam ļauj notikt. Reizēm ir tik grūti saprast kaut kā jēgu. Tādās reizēs mūsu cerība balstās tikai uz Kungu, kas apsola iemest mūsu grēkus jūras dzelmē. Cerība nākotnei ir tad, ja atceramies, ko Dievs ir darījis pagātnē.

Paskaties rūpīgi uz sevi. Kāpēc tava vienīgā cerība ir apsolījumā, ka Dievs iemetīs tavus grēkus „jūras dziļumos”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Ja Jeruzaleme būtu zinājusi to, ko tā varēja zināt, un būtu ņēmusi vērā no Debesīm sūtīto gaismu, tā baudītu labklājību, tā būtu kā ķēniņiene, kas ir brīva Dieva piešķirtā spēka varenībā. Nekad pie tās vārtiem nestāvētu apbruņoti karavīri, neviens Romas karogs neplīvotu uz tās mūriem. Dieva Dēls garā skatīja slavu un godību, ar kādu Jeruzaleme varētu tikt svētīta, ja būtu pieņēmusi savu Pestītāju. Viņš zināja, ka caur Viņu tā būtu dziedināta no savas grūtās slimības, atbrīvota no verdzības un izveidota par metropoli. Miera balodis no tās mūriem izlidotu pie visām tautām. Tā būtu pasaules slavas vainagota.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 577. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja vēlies Dieva praviešu ciešanas saprast daudz mūsdienīgākā kontekstā, izlasi E. Vaitas grāmatu „Life Sketches”. Ko šī grāmata māca par grūtībām un pārbaudījumiem, ar ko Dieva uzticīgie vēstneši var saskarties? _____

_____

_____

2. Ir tik viegli iekrist reliģiskās formās, tradīcijās un rituālos, kas visi var būt jauki. Tomēr kas notiek tad, ja šīs formas un rituāli kļūst par pašmērķi tā vietā, lai norādītu mums, ko patiesībā nozīmē būt tā Dieva sekotājam, ko mēs ar šīm formām pielūdzam? _____

_____

_____

_____

3. Pakavējies vairāk pie inkarnācijas idejas – ka Dievs Radītājs pieņēma cilvēka miesu. Kā rakstīja kāds viduslaiku teologs, „saglabājot visu, kas Viņš bija, Kristus uzņēmas uz Sevi to, kas Viņš nebija” – un tā ir mūsu cilvēcība. Padomā, ko šī brīnišķīgā patiesība atklāj par Dieva mīlestību pret mums. Kāpēc šai patiesībai vajadzētu mūs pildīt ar cerību, pateicību un slavu, neatkarīgi no tā, kādos apstākļos mēs atrodamies? _____

_____

_____

_____